גמ' אם תמצא לומר שלא נתכוון לעבור על בל תוסיף אבל נתכוון לעבור על בל תחסר ופטור ואפילו הכי חייב חטאת ת"ל לא תוסיף ולא תגרע

גמ' כדי ואי בעית אימא

[סנהדרין ט.]

הגהות הב"ח

(ה) רש"י ד"ה לא מקלו וכו' ממחם ו"ל כפ"ד ותחי"ג מ"ט ולי תמרת בשלמא מ"ד כלומר להאי מקלו קרא וכו' ותחת לאכסויי כו' שהרי לא נ"ל (ג) ד"ה כל מקום וכו' ונראה כמ"ד ואפילו כמ"ד כל"ל: (ג) ד"ה כמ"ד ותחת וכו' נ"ל כפ"ד ותח"ג מ"ט משום ר' יוסי כו' ונ"ל קל מהלל: (ד) ד"ה מעבר על מ וכו' ותחת' כי ממר מעל ז. כ"ג ונראיה מגמרת דגרס על ז כמו שהוא בכמה ספרים ומוסכת וכ"ה בפ"ק דמנחות ד"ה מעבר על ז לו הוה כמו מעבר מעבר ט' ומכמה גרסי מכתבי מעבר מעבר שבמשנת כנלע: (ס) ד"ה מפני שהקדיש וכו' כגון מעבר שני כו' ואפילו לא נתן לו כמו מעבר מעבר שבמשנת כנלע:

כ"מ ותוכרה

רבינו גרשום

לא מצית אמרת דלא תיסבי ליה במלקות דהא כתיב לא תקלל חרש. אלמא דלית ת"ש אלא בלאו והאי והפלא לחייבו במלקות אתא. אימא. וראי מסתבר דרשי לירא בשקל את חבירו בשם קאי: דבשלמא מקלל את חבירו בשם אוהדת"ה כו'. ותיפוק לי מאת ה' אלהיך תירא ויהיינו אזהרה שלא להרציעו שם שטים לבטלה: והיא. תירא חייבו אזהרה עשה ואין לוקין עליו: ותניא (בספרי) [בבחוקותי] מלאתך אלו הבכורים שנופלין מן המלאה לומר בתחלה כשעדיין הבל סלא שלא ניפל עדיין ממנו כלום: ודמעך זה תרומה. שנישלה מן הדיומא מאחר שיש בהן חלין של בכורים שם הבכל של תרומה. ואסרינן נמי בפאה יוקרם בכורים [לתרומה] שקרויין ד' שמות [בבורים ראשית תרומה ודמע בכורים איקרו תרומה דכתיב בהרומת יד אלו הבכורים תרומה איקרי דמע. ג) יוקרם תרומה למעשר ראשון שתרומה קרויה ג' שמות תרומה ומעשר למעשר שני שאין לו אלא שם אחת בלבד מעשר. ושלהם על טלם כתיב מלאתך שלא יאחר לא תאחר שלא יאחר המוקדים וכתיב לאו למלקות: ואפר מעשר של ע תהא בור הראשון. מעשרות וכן אם אמר מעשר של ע בור ושל ע בור הראשונה מעשרות ולא השניה מפני שכשהפריש מן השניה על הראשונה אינו יודע מהו ואכן מ' מלאתך להכי כ'כ: תרומה מפני שהיא מדמעת ועולה באחד ואחה מפקיכ: ת' לשון רש"י נמחק: כת) אינו ס"א אלא לשון חכמים וגם שכא לא קיאותו כך אלא על שם ודמעך: כמ) שנוהגת בין בלח ובין ביבש דהיינו תירוש דגן ויצהר וביכורים: ל) מעשרות מתוקנת דמ"ה: (ל) כלום כראסרינן בקרושין מן החיוב על הפטור פ"ק דקרושין הם"ד: (ל) עיין בהשמטות בסוף המסכת: (ג) עי' בהשמטות בסוף המסכת: מקרים

[א] נמ' והכהיב כו'. גירסי' והכהיב אם לא תשמור לעשות כו' כהוא. מני' לא עד שעבוד: [ב] רש"י ד"ה אלמא. הוית והכתיב כו'. הגירסא מהוסר וכ"ל שמו לבטלה והכתיב הם עד ה' וגו'. ותהרה הוית והכתיב עד ה' וגו' והכתיב כו': [ג] תוד"ה מלהרן כו' ולא מהיכן כו'. ו"ל דלמא דוקא כאחד ומהלה רק ממעמע אבל קשה על רש"י מ"ש בכורים ר"ב מדמע עד ה' ומהלה:

הא לא מצית לומר דמקרא דהכתיב לא תקלל חרש. וכיון דמשכחן מוהרה במקלל ה' קלל מלה ולקתה קלל "לירלה את השם" למשמעינן דלוקה אף שנאמר "והפלא ה' את מכותך". ע"ש לא מצית לומר דלא יתכפר במלקות לחודיה דהא כתיב "לא תקלל חרש" וילפינן בסנהדרין בפרק לרבעך מיתות תורה אור (דף סו.) ג"ם מהאי יפ) (לא) דכתיב

לא מצית אמרת [לכתיב] לא תקלל חרש
ואי אמרת (אמרת) בשלמא לקלל את חבירו
אוהדתיה מהכא דכתיב לא תקלל חרש
אלא אי אמרת מציא ש"ש לבטלה,
אוהדתיה מהיכא אלמא לא [א] והכתיב את
ה' אלהיך תירא ואותו תעבוד והיא אוהדת
עשה הוא ז]: משום רבי יוסי בר' חנינא אמרו
ה] אף המקדים תרומה לביכורים מאי מעמא
דרבי יוסי ברבי חנינא? אמר קרא מלאתך
ודמעך לא תאחר. מלאה אלו ביכורים דמעך
ו] (אלו) תרומה ואמרה לא תאחר, איתמר
הקדים תרומה לביכורים (ר"א) (ר' יוסי ברבי
חנינא) אר אמר לוקה ואר אמר "אינו לוקה
תסתיים דר' יוסי בר' חנינא הוא דאמר לוקה
מדאמר ר' יוסי בר' חנינא אף המקדים
תרומה לביכורים (לוקה) אדרבה תסתיים דר'
אלעזר הוא דאמר לוקה דתנן היה לפניו
שתי כלכלות של טבל ואחד מעשר שני או בזו
ז] הראשונה מעושרת של זו בזו ושל זו בזו
ח] הראשונה מעושרת והשניה אינה
מעושרת, "מעשרותיהם" מעשר בלבלה
בחבירתה קרא י] את השם ואתמר רבי
אלעזר אמר לוקה מפני שהקדים מעשר שני
שבה למעשר ראשון שבחבירתה תסתיים,
אלא ר' יוסי בר' חנינא דאמר "אינו לוקה"
לימא קשיא דר' יוסי בר' חנינא אדר'
יוסי ברבי חנינא? לא, רבי יוסי ברבי חנינא

אפטורא

לתקן הסיבה וחל המעשר על זו בזו וזו בזו: **ואתמר** עלה ר"ש אומר לוקה מפני שהקדים מעשר שני שבה למעשר ראשון שבחבירתה. שהרי מעשר ראשון ושני של רחבירתה הוו מופרשים ועדיין מעשר ראשון של סיבה עבד בחוכה נ] ולריכא לקלי דאמר מעשר של זו בזו מעושרות ונראין בירושלמי על הרחבירתה בעשה ועל הסיבה בלאו ויש לפרש על הרחבירתה שם קבע מעשרותיהן בחוכה עובר בעשה סהיה לו להקדים מעשר ראשון שבו והרי קרא שם בבא אחת מיהו לאו ליכא כיון דלא הקדים שני לראשון ועל הסיבה בלאו בתיקון הרחבירתה כתוכה שהרי הקדים מעשר שני של ראשון למעשר ראשון של סיבה ואין ונראין ביפסה על הרחבירתה בלאו ועל הסיבה בעשה ות"ם על ריבוי של מצה להייט כי אמר מעשר של זו בזו עובר בלאו שהרי מקדים מעשר שני לראשון דכפריטים ועל הסיבה פי' על סיפא דמתניתין להייט כי אמר מעשרותיהם מעשר בלבלה בחבירתה ליכא לאו אלא עשה שהרי בבא לחתר הן: **שהקדים** מעשר שני שבה למעשר ראשון שבחבירתה. ואף על גב דקתני לה קמיירי אלא מביכורים ותרומה מיהו פירש נמי במעשר ראשון לתרומה ומעשר שני למעשר ראשון מדכתיב ודמעך לה אחחר כל שיטנו בכלל דימוע לה אחחר ומפרש טעמא במשניות (תרומות פרק ג מ"ז)

יוקרמו

מעשרותיהם מעשר בלבלה בחבירתה. כלומר אלו שתי המעשרות שאני עתיד להפריש מאלו ב' הבלבלות תהא מעשרותיהם של כל אחת ואחת מעשר הבלבלה בחבירתה כלומר שתפטור בבלבלה בחבירתה להייט על זו בזו וזו על זו: **קרא** ב] **אם פסח**. שמיחל ואוכל מיד משחיחנו אע"ג דאכתי לא הפריש כלל כא] והכא ליכא למימר מן הפטור על החיוב משום דתרוייהו מיתקני בבא אחת ובחדא דיבורא והוי מן החיוב על החיוב: **מפני שהקדיש מעשר שני שבה למעשר ראשון**. *)למיניקרא מקמי דאתמר "על זו בזו" קיימת להפריש ממנה מעשר ראשון ומעשר שני והשתא כי כא] לאחר שהפריש ממנה מעשר ראשון ומעשר שני והשתא כי כא] לאחר שהפריש ממנה מעשר ראשון ומעשר שני בבבא אחת בבבא אחת בבבא אחת